

Krautwaschl püspök úr prédikációja az oltárszentelés alkalmából

1. Néhány pillanat múlva, miután figyelmesen meghallgattuk Isten ígését ezen a *Gaudete*, vagyis „Örvendjetek” vasárnapon, megkenjük kápolnájuk új oltárát. Az örömről szóló felhívás áthatja mindkét olvasmányt, amelyet az imént hallottunk. Illik ez e hely felszenteléséhez, Községünk és vele együtt az Egyház küldetéséhez is.

Az oltár élő emlékeztető számunkra, keresztények számára arra a küldetésre, hogy „örömhírt vigyünk a szegényeknek, [...] bekötözzük a megtört szívűeket, [...] szabadulást hirdessünk a foglyoknak és szabadságot a megkötözötteknek, [...] meghirdessük az Úr kegyelmének esztendejét”. Kedves Nővérek, életüket mélyen áthatja ez a küldetés: ezt választották feladatukul. Sőt, fogadalmuk megújításával évről évre megerősítik elköteleződésüket ezen életforma mellett. Megélése a korábbi években talán másként nézett ki, de az üzenet lényege ugyanaz marad. Jézus is magára vonatkoztatta ezeket a szavakat, amikor először lépett fel Názáretben. Ezért arra hívom Önöket a mai ünnepen, hogy létükkel, imádságukkal és életükkel újra és újra, alkotó módon váltsák valóra ezeket a szavakat a mindennapokban.

2. A mai második olvasmány kezdete akár nevet is adhatott volna ennek a vasárnapnak: „Testvérek, örüljétek mindenkor!” – hallottuk. Községünk számára valóban az öröm napja a mai. Nem csupán azért, mert az oltárszenteléssel újabb lépés történik rendházuk felújításában, hanem azért is, mert ez az ünnep mélyen kifejezi szerzetesi életük lényegét. Életüket az evangéliumi tanácsok szerint alakítják, mert Krisztus követésének számukra ez a legmegfelelőbb útja. Így járnak Urunk nyomában. Az oltárszentelés éppen erre emlékeztet bennünket. Ahogyan az oltár, a kenyér asztala, és az ambó, az ige asztala a megkereszteltek életének középpontja, úgy gyűlnek össze Önök is községükben napról napra e középpont köré, örömben és bánatban egyaránt. Ő, Jézus Krisztus újra meg újra, szüntelenül megerősíti Önöket életükben.

3. Ezen a vasárnapon János evangéliumából is hallottunk egy részletet. A községünk és az imádkozó község középpontjában álló oltár ismét emlékeztet arra, kik Önök, mint szerzetesnők, és kik vagyunk mindannyian, mint megkereszteltek. Az oltár szilárdan álló, maradandó emlékeztető arra, aki az Egyház Ura. Látható és érinthető jel, amely a Betlehemben született, Jeruzsálemben keresztre feszített és feltámadt Krisztusra mutat. Őt jeleníti meg Önök között. Ezért kérem: az elkövetkező években is merítsenek erőt a köré gyűlt községből, hogy életükkel maguk is élő jelei legyenek annak, akiről egész küldetésünk szól: Krisztusnak. Mert **ő az élet**. Ő, aki egy lett közülünk, aki megváltott minket, és akinek még arra sem vagyunk méltók, hogy saruja szíját megoldjuk.

4. Oltárszentelést ünneplünk – advent közepén. Krisztus eljött több mint kétezer évvel ezelőtt a világ egy szegletében, egy olyan korban, amely korántsem volt békés. És várjuk újbóli eljövetelét is, amikor mindent örökre beteljesít. Ebből a reményből élnek Önök, és ebből élünk mindannyian. Itt ezt a reményt ünnepeljük újra meg újra: Urunk életük mai valóságában jön Önök elé!

Fogadják közelségét, és vigyék el azt a világba – életükkel, egész lényükkel. Örüljünk mindannyian, hogy közöttünk van, és nem hagy magunkra minket. *Gaudete* – örvendjétek!